

Arrest

**nr. 216 485 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 mei 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 5 augustus 2016. Op 29 augustus 2016 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 28 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Charikar van het gelijknamige district in de provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine.

U woonde tot uw 21ste in het vierde district binnen de hoofdstad Kabul. Toen werd u begin 2015 uitgehuwelijkt aan uw man, die in de provinciale hoofdstad van Parwan woont. Na uw huwelijk trok u bij hem in. De eerste twee maanden van uw huwelijk verliepen normaal. Daarna begon uw man u plots te slaan. In de periodes dat het huiselijk geweld u te erg werd, ging u steeds enkele maanden bij uw moeder in Kabul logeren. De laatste keer dat u daar opnieuw schuilde, besloot u het land te ontvluchten wegens het huiselijk geweld. U vertrok samen met een vriendin uit Kabul en diens gezin.

Onderweg werd u zowel in Servië als in Hongarije verkracht door mensensmokkelaars. Het betrof verschillende mannen. Op 13 april 2017 bent u bevallen van een zoon, Baran.

U vertrok rond juli 2016 naar Mazar-E-Sharif, alwaar u met uw paspoort een vliegtuig richting Iran nam. Van daaruit reisde u te voet, per trein en met voertuigen via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk richting België. U kwam aan in België op 5 augustus 2016, alwaar u op 29 augustus 2016 asiel aangevraagd heeft.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U beroept zich op volgende zaken om een status af te dwingen: de verkrachtingen tijdens uw reisweg en het huiselijk geweld dat u in Afghanistan onderging. Beide elementen zijn echter ongeloofwaardig.

Ten eerste kan er geen geloof gehecht worden aan uw verkrachtingen onderweg, daar uw reisweg absoluut niet plausibel is. Zo houdt u welwillend essentiële informatie achter omtrent de omstandigheden van uw vlucht. U zou samen met uw vriendin Sataesh en haar gezin Afghanistan ontvlucht zijn (CGVS, p.8). Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt om meer informatie te geven over hoe de reisweg organisatorisch in elkaar zat, blijft u verwijzen naar 'de vader van mijn vriendin Sataesh' (DVZ Verklaring p.10, CGVS p.8), zonder zelf ooit details of meer informatie hieromtrent te geven. U zou hoegenaamd van niets af weten en die man zou alles voor u geregeld hebben. Het is wel frappant dat die vader bij DVZ (Vragenlijst, p.11) nog Mir Aka heette, terwijl hij op het CGVS opeens Hasib zou heten (CGVS p.8). Hiermee geconfronteerd, kan u geen verklarend antwoord geven (CGVS, p.10). U zou ook niet weten hoeveel uw reis gekost heeft (DVZ Verklaring, p.11) maar zou bijwijze van betaling uw gouden armbanden aan de vader van Sataesh gegeven hebben. U zou echter niet weten hoeveel die opgebracht hebben (CGVS, p.11). U kan niet aangeven waarom er niet besloten werd om vanuit de luchthaven van Kaboel te vertrekken (CGVS, p.12). U zou niet precies weten waarom de familie van Sataesh gevlucht zou zijn, waarom zij per se naar Duitsland wilden reizen en noch zou u de leeftijd kennen van uw vriendin die u nota bene het land uit geholpen heeft (CGVS, p.10). Het is ongeloofwaardig dat u geen details zou kennen omtrent uw eigen vlucht, de organisatie ervan, of de personen waarmee u die samen ondernomen heeft.

Daarenboven kan u niet duiden hoe u om een paspoort bent gegaan in Afghanistan, waarmee u het vliegtuig tot in Iran zou hebben genomen (CGVS, p.9). U weet ook niet wanneer dat was, welke benodigdheden dat vereisten, en waar het gebouw zich bevindt waar u uw paspoort bent gaan halen (CGVS, p.9, p.11, p.13). Zo zou u er eerst zelf om gegaan zijn (CGVS, p.9) maar zou u daarna 'met de familie' van Sataesh samen een gaan ophalen zijn (CGVS, p.13). Daarenboven heeft u op DVZ eerst verklaard niet te weten of het om een echt of een vals paspoort zou gaan (DVZ Verklaring, p.10). Gezien u eerder claimde er zelf om te zijn geweest in Afghanistan in het bureau voor paspoorten

(CGVS, p.13), is het niet geloofwaardig dat u zou denken dat het een vals is. Tijdens uw verklaring bij DVZ zou het dan plots weer de smokkelaar zijn die het paspoort geregeld zou hebben (DVZ Verklaring, p.10). U weet ook absoluut niet de maand te noemen waarin u vertrokken zou zijn, ondanks het feit dat het u meerdere malen gevraagd wordt (CGVS, p.7, p.10). Indien u met een echt eigen paspoort het land per vliegtuig zou verlaten hebben, zou dat in uw paspoort aangegeven staan. Bovendien is het bestaan van uw taskara ook ongeloofwaardig. U vernoemt die immers niet wanneer gevraagd wordt naar de benodigdheden voor het ophalen van een paspoort in Afghanistan (CGVS, p.11). Daar maakt een taskara nochtans een essentieel onderdeel van uit. Bij DVZ heeft u nochtans verklaart dat uw taskara in uw rugzak zou gestoken hebben (DVZ Verklaring, p.10). Uw opus aan tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid, en daarmee samenhangend de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven gonzen uw verklaringen omtrent uw reisweg van de interne tegenstrijdigheden. Op DVZ verklaart u dat u samen met het gezin van Sataesh tot Duitsland zou hebben samen gereisd (DVZ Vragenlijst p.10). Op het CGVS hangt u plots een verhaal op dat u in Servië het gezin verloren zou zijn tijdens een politieraid (CGVS, p.8). Geconfronteerd met het feit dat er geen touw aan vast te knopen is aan het feit dat u niet dezelfde richting uit zou lopen met hen, of hen op zijn minst achteraf proberen contacteren, kan u geen degelijk of afdoend antwoord geven (CGVS, p. 10). Nochtans geeft u zelf aan een gsm gekregen te hebben van de vader van Sataesh, om contact te kunnen onderhouden (CGVS, p.11). Dit duidt niet enkel op het feit dat u in contact had kunnen treden met het gezin wanneer u wilde, maar het erop duidt er ook op dat u met een gsm kan werken. Zo geeft u zelf aan het telefoonnummer van uw neef uit het hoofd geleerd te hebben, als u gevraagd wordt hoe u hem heeft contacteren ondanks het verklaarde verlies van uw gsm (CGVS, p.12). Met andere woorden: u had na de familie van Sataesh uit het oog verloren te hebben, gerust even met andermands gsm kunnen bellen, gezien u weet hoe gsm's werken, alsook belangrijke gsm-nummers kan onthouden. Daarenboven kan het niet kloppen dat u simpelweg bij 'een' smokkelaar zou terecht zijn gekomen in het huis, zonder opnieuw herenigd te worden met de familie waarmee u reisde (CGVS, p.10). Gezien jullie in groep reisden en de vader van uw vriendin alles voor jullie regelde, gebruikten jullie immers dezelfde smokkelaar. Het is dus ongeloofwaardig dat u zomaar terecht zou komen bij een willekeurige smokkelaar en dat u uw reisgenoten niet zou terugvinden.

U zou onderweg tot twee maal toe verkracht zijn. Eenmaal in Servië, door twee mensensmokkelaars die u en een Iraanse vluchteling apart zou hebben genomen in een kamer. U kan over die andere vrouw echter weinig zeggen, behalve haar naam (CGVS, p.11). Ook zou u haar zomaar uit het zicht verloren zijn direct na aankomst in Hongarije (CGVS, p.11), hoogst merkwaardig wanneer het een medeslachtoffer en dus getuige van de misdaad die u zou hebben ondergaan, betreft. De tweede verkrachting zou voorgevallen zijn toen u in Hongarije aankwam en u ter wijze van betaling voor de grensoversteek gedwongen seksuele omgang moest hebben met de, ondertussen andere, mensensmokkelaar die u tot daar gebracht had (CGVS, p.8). Dat de smokkelaar pas bij aankomst zou beseft hebben dat u geen geld had om hem te betalen en dat hij iemand zou meenemen, zonder garanties op betaling, en dan zelfs nog een treinticket te kopen, is ongeloofwaardig. Ten laatste dient opgemerkt te worden dat het zeer frappant is dat u bij DVZ niet heeft aangegeven verkracht te zijn (DVZ Vragenlijst, p.1-3). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat dit een te belangrijk feit is om zomaar achter te houden, kan u geen afdoend antwoord bieden (CGVS, p.8).

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangegeven reisweg, kan er desgevolg ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring verkracht te zijn onderweg, daar die twee feiten onlosmakelijk verbonden zijn.

Ten tweede kan geen geloof gehecht worden aan het vermeende huwelijk en het daaruit voortvloeiende huiselijk geweld in Afghanistan. U antwoordt op heel veel zaken 'dat weet ik niet.' Over volgende zaken zou u hoegenaamd geen kennis beschikken: het beroep van uw man (CGVS, p.5), de leeftijd van uw man en zijn eerste vrouw (CGVS, p.4), wanneer u zwanger zou zijn geraakt, (CGVS, p.10), waarom uw man plots een ander gedrag tegenover u toonde (CGVS, p.5), de maand waarin u getrouwd zou zijn (CGVS, p.11), details omtrent de moord op zijn allereerste vrouw (CGVS, p.4-5), of uw man van plan was nog meer vrouwen te huwen, of er nog mensen in het dorp een polygame relatie hadden, waarom uw man met polygamie begonnen is, of uw man linken heeft met de taliban (CGVS, p.6), dan wel met de overheid (CGVS, p.7). U kan ook niet noemen welke dorpen er rond het dorp van uw laatste woonplaats zouden liggen (CGVS, p.12) en of uw man al dan niet de vader van uw kind is (CGVS, p.7). Het betreft echter telkenmale informatie waarvan het CGVS van u redelijkerwijze kan verwachten dat u erover beschikt. Door dergelijke essentiële informatie bewust achter te houden, geeft u geen zicht op

uw werkelijke problematiek. De uitleg dat u 'niet buiten mocht komen van mijn man' (CGVS, p.6), is niet afdoende om uw enorm beperkte kennis over uw verklaarde eigen laatste woonplaats te verklaren. Gezien bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan uw huwelijk, het vermeende huiselijk geweld of zelfs uw vermeende verblijf in Charikar, Parwan.

Daarenboven geeft u verder geen duidelijk zicht op uw reële situatie en uw profiel daar u weigert aan te geven wie de vader van uw kind is. Eerst zou uw man de vader van uw baby zijn (CGVS, p.7), dan zou het een smokkelaar zijn die u verkracht heeft (CGVS, p.7), daarna zou u het dan weer niet weten (CGVS, p.11). Daarenboven is uw eerste verklaring dat u niet zou weten 'of ik zwanger ben of niet' (DVZ vragenlijst, p.3), zeer ongeloofwaardig. Zo zou u het pas na ettelijke maanden, zijnde begin 2017 (CGVS, p.7) hebben ontdekt dat u zwanger was. Op dat moment was u echter al hoogzwanger (zie geboorteakte zoon in dossier). Het kan dus niet dat u niet wist dat u zwanger was. Daarenboven geeft u zelf aan: 'ik voelde iets' (CGVS, p.8). Door geen duidelijkheid te scheppen over uw reële situatie en profiel, verhindert u het CGVS in zijn taak om een beoordeling te kunnen bieden omtrent uw asielaanvraag.

Daarenboven heeft u de asielinstanties doelbewust trachten te misleiden door valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit. Zo is het niet geloofwaardig dat u de nicht zou zijn van Ahmad Nissar (OV: 82000110931). Zo weet u enkel de namen van zijn kinderen en vrouw correct te noemen (CGVS, p.10) maar weet u absoluut niet waarom hij indertijd het land ontvlucht zou zijn (CGVS, p.10). U zou ook niet weten wat zijn job was voor u Afghanistan verliet (CGVS, p.10), ondanks het feit dat u ook toen hij nog in uw land van herkomst verbleef, zij het weinig, contact met hem onderhield: 'ik had niet veel met hem gesproken' (CGVS, p.10). De grootste aanwijzing dat u helemaal geen bloedband deelt met meneer Nissar is het feit dat u geen idee heeft waar hij vandaan komt. Zo verklaart u volmondig dat hij van 'Kabul, Qarghayi' zou zijn (CGVS, p.10). Meneer Nissar is echter afkomstig uit Laghman (zie dossier 09/19905), een groot verschil. Niet enkel in afstand, maar ook in uitspraak. Het kan dus niet dat u zich in dergelijke belangrijke zaken zou vergissen. Door bovenstaande vaststellingen kan enkel geconcludeerd worden dat u moedwillig getracht hebt uzelf een waarheidsontrouw profiel aan te meten bij de asielinstanties.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechtspraak van de Raad van State, van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *"de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de rechten van de Mens."*

Uit de uiteenzetting van het middel zelf, blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"[...]

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;

Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;

Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering;

En terwijl

- de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen

- en artikel 62 van voormelde Vreemdelingenwet

- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)

- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens;

- en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen;

Doordat de Commissaris-generaal de aanvraag van verzoekster ongegrond verklaart, nu verzoekster er niet in geslaagd zou zijn om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken;

Terwijl op geen enkele wijze blijkt dat de verklaringen van verzoekster niet met de waarheid zouden overeenstemmen;

Dat verzoekster voorafgaandelijk wenst te benadrukken dat haar 5 maanden oude baby bij het interview aanwezig was, hetgeen vanzelfsprekend voor heel wat afleiding heeft gezorgd en hetgeen de concentratie van verzoekster en de weergave van een coherent verhaal heeft bemoeilijkt;

Dat de Commissaris-generaal vooreerst geen geloof hecht aan het relaas van verzoekster, nu de verklaringen van verzoekster inzake haar reisweg niet plausibel zouden zijn;

Dat de Commissaris-generaal evenwel niet uit het oog mag verliezen dat de vlucht uit het land van herkomst niet als een plezierreis kan worden aanzien en deze niet door verzoekster doch wel via tussenkomst van de familie van een vriendin, met smokkelaar, werd geregeld;

Dat verzoekster er dan ook vanzelfsprekend niet exact van op de hoogte is welke landen er werden gepasseerd, nu zij zich allerminst als toerist verplaatste en geen antwoorden kon verlenen op de vraag hoe de reis organisatorisch in elkaar stak, nu zij zelf niet de organisator hiervan was;

Dat verzoekster enkel haar juwelen als betaling afstond en verder bouwde op het vertrouwen hetgeen zij had in de familie van haar vriendin;

Dat verzoekster verder haar paspoort, hetgeen werd aangevraagd via de smokkelaar, tevens diende af te staan aan de smokkelaar, hetgeen niet alleen verklaart waarom verzoekster er niet van op de hoogte was op welke manier het paspoort diende te worden aangevraagd en doch teven of het paspoort al dan niet vals was;

Dat verzoekster bovendien wel kon weergeven wanneer zij het land had ontvlucht, doch begrijpelijkerwijze niet kon meedelen welke maand dit volgens onze eigen, Westerse kalender betrof;

Dat de Commissaris-generaal het verder bevreemdend acht dat verzoekster het gezin van haar vriendin verloren heeft en geen contact meer zou hebben kunnen opnemen met de familie van haar vriendin, nu zij een GSM ter beschikking zouden hebben gehad;

Dat verzoekster het gezin waarmee zij samen reisde onderweg is verloren, gelet op een politieraid, waaraan enkel verzoekster is kunnen ontsnappen; Dat verzoekster en het gezin samen over 1 GSM beschikten, welke hen door de smokkelaar werd ter beschikking gesteld, teneinde zowel met de smokkelaar als met de achterblijvende familie in het land van herkomst contact te kunnen opnemen;

Dat na de splitsing van verzoekster en het gezin waarmee zij samen reisde, verzoekster, welke de GSM niet in haar bezit had, dan ook geen contact meer met hen kon opnemen; Dat zij dit evenmin kon met een ander GSM toestel, nu zij het telefoonnummer niet kende;

Dat verzoekster dan ook vanzelfsprekend enkel contact kon opnemen met haar neef, van wie zij het telefoonnummer kende;

Dat verzoekster er evenmin weet van heeft waar deze familie zich thans bevindt en welk gevolg er voor hen werd verleend aan deze politieraid, waarbij zij werden aangehouden;

Dat het voor verzoekster verder zeer pijnlijk is te moeten lezen dat de Commissaris Generaal geen geloof hecht aan de verkrachtingen welke zij onderging, evenals het huwelijk, waarin zij gewelddadig werd behandeld;

Dat verzoekster inderdaad zeer traumatische ervaringen doormaakte en zowel tijdens haar vlucht naar België als in het huwelijk, waarin zij als een ondergeschikte, op een onmenselijke werd behandeld;

Dat de man waaraan verzoekster werd uitgehuwelijkt overigens een oude man betrof en verzoekster reeds kort na het huwelijk besliste om het land te ontvluchten;

Dat de Commissaris-generaal dan ook niet vanuit ons Westers standpunt het relaas van verzoekster dient te beoordelen, hetgeen immers allerm minst strookt met de leefwereld van verzoekster;

Dat verzoekster tenslotte niet doelbewust de asielinstanties heeft willen misleiden en slechts van zeer ver familie betreft van de Heer A. N. (...), hetgeen bepaalde onwetendheden verklaart;

Dat verzoekster zich dan ook ter bescherming van haar leven genoodzaakt zag het land te ontvluchten;

Dat verzoekster dan ook zeer formeel is dat de feiten zich hebben voorgedaan, zoals door haar werd verklaard;

Dat de verklaringen van verzoekster daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoekster werden voorgelegd, die de door verzoekster ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren;

Dat de verklaringen van verzoekster dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn en worden ondersteund door de praktijk;

De verklaringen van verzoekster kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., The law of refugee status, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991,; 84)

De verklaringen van verzoekster zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 205)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 203-204)

Doordat de Commissaris-generaal verder van oordeel is dat aan verzoekster het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, nu er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor verzoekster;

Dat de Commissaris Generaal hiertoe evenwel geen enkele motivering geeft;

Terwijl overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat uit de Memorie van Toelichting bij de Wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu;

Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen;

Dat de Commissaris Generaal evenwel zonder meer stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingstatuut, terwijl verzoekster op geen enkele bescherming van haar autoriteiten kan rekenen en derhalve bij terugkeer naar Afghanistan een vogel voor de kat is;

“De burgeroorlog in Afghanistan blijft anno 2015 verder aanhouden. De opkomst van gewapende actoren zoals IS en de vernieuwde opkomst van Al Qaeda, heeft de veiligheidssituatie verder gedestabiliseerd. Conflict gerelateerd geweld en schendingen van de mensenrechten blijven de dagelijkse realiteit uitmaken. Zo is er sinds de terugtrekking van de internationale troepen eind 2014, een stijging opgemeten van het aantal buitengerechtelijke executies, zelfmoordaanslagen, ontvoeringen, strategische intimidaties en onderdrukking van de plattelandsgebieden door anti-overheidsgroepen. In 2015 werden 22.634 veiligheidsincidenten gerapporteerd, wat een toename van 3 procent ten opzichte van 2014 en het op-een-na-hoogste aantal sinds 2001 vertegenwoordigt. Vooral in het noorden van het land neemt dit aandeel enorm toe. Asielzoekers die afkomstig zijn uit gebieden waar een actief conflict woedt tussen pro-overheidsgroepen en anti-overheidsgroepen of gebieden die onder de controle vallen van de anti-overheidsgroepen hebben, afhankelijk van de individuele omstandigheden, internationale bescherming nodig. UNHCR herhaalt dat een eventueel vluchtalternatief veilig, wettelijk en praktisch toegankelijk moet zijn. Specifiek voor Afghanistan moet bij het identificeren van het intern vluchtalternatief rekening gehouden worden met de veranderlijkheid van het gewapend conflict. Wat betreft de toegankelijkheid moet rekening gehouden worden met het groot aantal geïmproviseerde explosieven en landmijnen. Tenslotte bepaalt UNHCR dat geen intern vluchtalternatief voorhanden kan zijn in de gebieden waar een actief conflict woedt tussen pro-overheidsgroepen en anti-overheidsgroepen of gebieden die onder de controle vallen van de anti-overheidsgroepen. In de richtlijnen wordt zeer uitgebreid ingegaan op specifiek kwetsbare profielen. Bepaalde personen of groepen hebben immers, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, nood aan internationale bescherming en lopen een verhoogd risico op vervolging gezien de huidige context in Afghanistan, gekenmerkt door gewapend conflict en aanhoudende schendingen van de mensenrechten. Speciale aandacht gaat daarbij naar enkele nieuwe categorieën die niet vermeld werden in de richtlijnen van 2013. Het gaat daarbij om mensen die als verwesterd worden aanzien, personen met een verstandelijke handicap, personen met psychische problemen, kinderen van wie de ouders het doelwit zijn van het leger of anti-regeringsgroepen en mannen van wie aangenomen wordt dat zij de sociale normen overtreden zoals vb. bij beschuldiging van overspel en seksuele relaties buiten het huwelijk. In de richtlijnen van 2013 ging het enkel nog om vrouwen die niet in overeenstemming handelden met de sociale normen.

Dat de Commissaris-generaal dan ook een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en er minstens het voordeel van de twijfel had dienen te worden verleend aan verzoekster;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen;

Tweede Middel

Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat bij een terugkeer naar haar land verzoekster dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekster gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor haar leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat verzoekster dan ook wel degelijk haar land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers' verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de stad Charikbar van het gelijknamig district in de provincie Parwan. De verzoekende partij verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn. De verzoekende partij woonde tot haar eenentwintigste in het vierde district binnen de hoofdstad Kaboel. De verzoekende partij verklaart dat ze begin 2015 uitgehuwelijkt werd, aan een man die in de provincie Parwan woonde. Na haar huwelijk trok de verzoekende partij bij haar man in. De verzoekende partij verklaarde gedurende de eerste twee maanden alles normaal verliep. De verzoekende partij geeft aan dat ze daarna slachtoffer werd van huiselijk geweld. Als het te erg werd, verbleef de verzoekende partij enkele maanden bij haar moeder in Kaboel. De laatste keer dat de verzoekende partij bij haar moeder verbleef besloot ze Afghanistan samen met een vriendin te ontvluchten. De verzoekende partij verklaart dat ze onderweg meermaals verkracht werd door mensensmokkelaars. Het betrof telkens verschillende mannen.

De verzoekende partij brengt geen stukken bij die betrekking hebben op haar vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Blijkens de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij onvoldoende aannemelijk maakt dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Na grondige lezing van het administratief dossier acht de Raad geen geloof aan het voorgehouden huwelijk van de verzoekende partij en het daaruit voortvloeiende huiselijk geweld in Afghanistan die voor de verzoekende partij de reden waren om Afghanistan te verlaten. In de bestreden beslissing wordt

terecht gesteld dat: “U antwoordt op heel veel zaken ‘dat weet ik niet.’ Over volgende zaken zou u hoegenaamd geen kennis beschikken: het beroep van uw man (CGVS, p.5), de leeftijd van uw man en zijn eerste vrouw (CGVS, p.4), wanneer u zwanger zou zijn geraakt, (CGVS, p.10), waarom uw man plots een ander gedrag tegenover u toonde (CGVS, p.5), de maand waarin u getrouwd zou zijn (CGVS, p.11), details omtrent de moord op zijn allereerste vrouw (CGVS, p.4-5), of uw man van plan was nog meer vrouwen te huwen, of er nog mensen in het dorp een polygame relatie hadden, waarom uw man met polygamie begonnen is, of uw man linken heeft met de taliban (CGVS, p.6), dan wel met de overheid (CGVS, p.7). U kan ook niet noemen welke dorpen er rond het dorp van uw laatste woonplaats zouden liggen (CGVS, p.12) en of uw man al dan niet de vader van uw kind is (CGVS, p.7). Het betreft echter telkenmale informatie waarvan het CGVS van u redelijkerwijze kan verwachten dat u erover beschikt. Door dergelijke essentiële informatie bewust achter te houden, geeft u geen zicht op uw werkelijke problematiek. De uitleg dat u ‘niet buiten mocht komen van mijn man’ (CGVS, p.6), is niet afdoende om uw enorm beperkte kennis over uw verklaarde eigen laatste woonplaats te verklaren. Gezien bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan uw huwelijk, het vermeende huiselijk geweld of zelfs uw vermeende verblijf in Charikar, Parwan.” In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat het een oude man betrof. De Raad ziet niet in hoe het gegeven dat haar echtgenoot een oude man is verschoont dat de verzoekende partij niet weet wat zijn beroep was, wat zijn leeftijd is en de leeftijd van zijn eerste vrouw is, wanneer ze zwanger geraakt is, de maand waarin ze getrouwd zijn, of haar echtgenoot linken had met de taliban of de overheid, waarom zijn gedrag ten aanzien van haar plots veranderde. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verklaart, blijkt uit het gehoorverslag niet dat de verzoekende partij reeds kort na haar huwelijk besliste om het land te verlaten.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: “Daarenboven geeft u verder geen duidelijk zicht op uw reële situatie en uw profiel daar u weigert aan te geven wie de vader van uw kind is. Eerst zou uw man de vader van uw baby zijn (CGVS, p.7), dan zou het een smokkelaar zijn die u verkracht heeft (CGVS, p.7), daarna zou u het dan weer niet weten (CGVS, p.11). Daarenboven is uw eerste verklaring dat u niet zou weten ‘of ik zwanger ben of niet’ (DVZ vragenlijst, p.3), zeer ongeloofwaardig. Zo zou u het pas na ettelijke maanden, zijnde begin 2017 (CGVS, p.7) hebben ontdekt dat u zwanger was. Op dat moment was u echter al hoogzwanger (zie geboortakte zoon in dossier). Het kan dus niet dat u niet wist dat u zwanger was. Daarenboven geeft u zelf aan: ‘ik voelde iets’ (CGVS, p.8). Door geen duidelijkheid te scheppen over uw reële situatie en profiel, verhindert u het CGVS in zijn taak om een beoordeling te kunnen bieden omtrent uw asielaanvraag.”

In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij voorts dat de heer A.N. zeer verre familie is, en dat dit bepaalde onwetendheden verklaart. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat ze tijdens het gehoor verklaard heeft dat de heer A.N., de zoon van haar maternale onkel is en dat ze bij A.N. en zijn familie woont. Gelet op voormelde gegevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: “Daarenboven heeft u de asielinstanties doelbewust trachten te misleiden door valse verklaringen af te leggen omtrent uw identiteit. Zo is het niet geloofwaardig dat u de nicht zou zijn van A. N.. [...] Zo weet u enkel de namen van zijn kinderen en vrouw correct te noemen (CGVS, p.10) maar weet u absoluut niet waarom hij indertijd het land ontvlucht zou zijn (CGVS, p.10). U zou ook niet weten wat zijn job was voor u Afghanistan verliet (CGVS, p.10), ondanks het feit dat u ook toen hij nog in uw land van herkomst verbleef, zij het weinig, contact met hem onderhield: ‘ik had niet veel met hem gesproken’ (CGVS, p.10). De grootste aanwijzing dat u helemaal geen bloedband deelt met meneer N. [...] is het feit dat u geen idee heeft waar hij vandaan komt. Zo verklaart u volmondig dat hij van ‘Kabul, Qarghayi’ zou zijn (CGVS, p.10). Meneer N. [...] is echter afkomstig uit Laghman (zie dossier 09/19905), een groot verschil. Niet enkel in afstand, maar ook in uitspraak. Het kan dus niet dat u zich in dergelijke belangrijke zaken zou vergissen. Door bovenstaande vaststellingen kan enkel geconcludeerd worden dat u moedwillig getracht hebt uzelf een waarheidsontrouw profiel aan te meten bij de asielinstanties.”

Voorts wordt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij verder ondermijnd door haar verklaringen omtrent haar reisweg. De verzoekende partij tracht in het verzoekschrift haar vage en tegenstrijdige verklaringen te verschoenen door te stellen dat de familie van haar vriendin S., met een smokkelaar, haar reis heeft geregeld, dat zij haar juwelen afstond en verder bouwde op het vertrouwen dat ze in de familie van haar vriendin had, dat de smokkelaar haar een paspoort geregeld heeft en dat er slechts 1 GSM was voor haar en het gezin van haar vriendin. Dit betoog in het verzoekschrift waarbij de verzoekende partij haar onwetendheden en tegenstrijdigheden tracht te minimaliseren, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst omdat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat: “Zo houdt u welwillend essentiële informatie achter omtrent de omstandigheden van uw vlucht. U zou samen met uw vriendin S. [...] en haar gezin Afghanistan ontvlucht zijn (CGVS, p.8). Wanneer u

tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wordt om meer informatie te geven over hoe de reisweg organisatorisch in elkaar zat, blijft u verwijzen naar 'de vader van mijn vriendin S. [...]' (DVZ Verklaring p.10, CGVS p.8), zonder zelf ooit details of meer informatie hieromtrent te geven. U zou hoegenaamd van niets af weten en die man zou alles voor u geregeld hebben. Het is wel frappant dat die vader bij DVZ (Vragenlijst, p.11) nog M. A. [...] heette, terwijl hij op het CGVS opeens H. [...] zou heten (CGVS p.8). Hiermee geconfronteerd, kan u geen verklarend antwoord geven (CGVS, p.10). U zou ook niet weten hoeveel uw reis gekost heeft (DVZ Verklaring, p.11) maar zou bijwijze van betaling uw gouden armbanden aan de vader van S. [...] gegeven hebben. U zou echter niet weten hoeveel die opgebracht hebben (CGVS, p.11). U kan niet aangeven waarom er niet besloten werd om vanuit de luchthaven van Kaboel te vertrekken (CGVS, p.12). U zou niet precies weten waarom de familie van S. [...] gevlucht zou zijn, waarom zij per se naar Duitsland wilden reizen en noch zou u de leeftijd kennen van uw vriendin die u nota bene het land uit geholpen heeft (CGVS, p.10). Het is ongeloofwaardig dat u geen details zou kennen omtrent uw eigen vlucht, de organisatie ervan, of de personen waarmee u die samen ondernomen heeft." Voorts wordt in de bestreden beslissing omtrent het paspoort terecht gesteld dat: "Daarenboven kan u niet duiden hoe u om een paspoort bent gegaan in Afghanistan, waarmee u het vliegtuig tot in Iran zou hebben genomen (CGVS, p.9). U weet ook niet wanneer dat was, welke benodigdheden dat vereisten, en waar het gebouw zich bevindt waar u uw paspoort bent gaan halen (CGVS, p.9, p.11, p.13). Zo zou u er eerst zelf om gegaan zijn (CGVS, p.9) maar zou u daarna 'met de familie' van S. [...] samen een gaan ophalen zijn (CGVS, p.13). Daarenboven heeft u op DVZ eerst verklaard niet te weten of het om een echt of een vals paspoort zou gaan (DVZ Verklaring, p.10). Gezien u eerder claimde er zelf om te zijn geweest in Afghanistan in het bureau voor paspoorten (CGVS, p.13), is het niet geloofwaardig dat u zou denken dat het een vals is. Tijdens uw verklaring bij DVZ zou het dan plots weer de smokkelaar zijn die het paspoort geregeld zou hebben (DVZ Verklaring, p.10). U weet ook absoluut niet de maand te noemen waarin u vertrokken zou zijn, ondanks het feit dat het u meerdere malen gevraagd wordt (CGVS, p.7, p.10). Indien u met een echt eigen paspoort het land per vliegtuig zou verlaten hebben, zou dat in uw paspoort aangegeven staan. Bovendien is het bestaan van uw taskara ook ongeloofwaardig. U vernoemt die immers niet wanneer gevraagd wordt naar de benodigdheden voor het ophalen van een paspoort in Afghanistan (CGVS, p.11). Daar maakt een taskara nochtans een essentieel onderdeel van uit. Bij DVZ heeft u nochtans verklaard dat uw taskara in uw rugzak zou gestoken hebben (DVZ Verklaring, p.10). Uw opus aan tegenstrijdige verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid, en daarmee samenhangend de geloofwaardigheid van uw verklaringen." Het gegeven dat de reis door een smokkelaar geregeld werd, en de verzoekende partij slechts diende te volgen, doet geen afbreuk aan de volgende terechte motieven van de bestreden beslissing: "Daarenboven gonzen uw verklaringen omtrent uw reisweg van de interne tegenstrijdigheden. Op DVZ verklaart u dat u samen met het gezin van Sataesh tot Duitsland zou hebben samen gereisd (DVZ Vragenlijst p.10). Op het CGVS hangt u plots een verhaal op dat u in Servië het gezin verloren zou zijn tijdens een politieraid (CGVS, p.8). Geconfronteerd met het feit dat er geen touw aan vast te knopen is aan het feit dat u niet dezelfde richting uit zou lopen met hen, of hen op zijn minst achteraf proberen contacteren, kan u geen degelijk of afdoend antwoord geven (CGVS, p. 10). Nochtans geeft u zelf aan een gsm gekregen te hebben van de vader van Sataesh, om contact te kunnen onderhouden (CGVS, p.11). Dit duidt niet enkel op het feit dat u in contact had kunnen treden met het gezin wanneer u wilde, maar het erop duidt er ook op dat u met een gsm kan werken. Zo geeft u zelf aan het telefoonnummer van uw neef uit het hoofd geleerd te hebben, als u gevraagd wordt hoe u hem heeft contacteren ondanks het verklaarde verlies van uw gsm (CGVS, p.12). Met andere woorden: u had na de familie van Sataesh uit het oog verloren te hebben, gerust even met andermands gsm kunnen bellen, gezien u weet hoe gsm's werken, alsook belangrijke gsm-nummers kan onthouden. Daarenboven kan het niet kloppen dat u simpelweg bij 'een' smokkelaar zou terecht zijn gekomen in het huis, zonder opnieuw herenigd te worden met de familie waarmee u reisde (CGVS, p.10). Gezien jullie in groep reisden en de vader van uw vriendin alles voor jullie regelde, gebruikten jullie immers dezelfde smokkelaar. Het is dus ongeloofwaardig dat u zomaar terecht zou komen bij een willekeurige smokkelaar en dat u uw reisgenoten niet zou terugvinden. U zou onderweg tot twee maal toe verkracht zijn. Eenmaal in Servië, door twee mensensmokkelaars die u en een Iraanse vluchteling apart zou hebben genomen in een kamer. U kan over die andere vrouw echter weinig zeggen, behalve haar naam (CGVS, p.11). Ook zou u haar zomaar uit het zicht verloren zijn direct na aankomst in Hongarije (CGVS, p.11), hoogst merkwaardig wanneer het een medeslachtoffer en dus getuige van de misdaad die u zou hebben ondergaan, betreft. De tweede verkrachting zou voorgevallen zijn toen u in Hongarije aankwam en u ter wijze van betaling voor de grensoversteek gedwongen seksuele omgang moest hebben met de, ondertussen andere, mensensmokkelaar die u tot daar gebracht had (CGVS, p.8). Dat de smokkelaar pas bij aankomst zou beseft hebben dat u geen geld had om hem te betalen en dat hij iemand zou meenemen, zonder garanties op betaling, en dan zelfs nog een treinticket te kopen, is ongeloofwaardig. Ten laatste dient opgemerkt te worden dat het zeer frappant is dat u bij DVZ niet heeft aangegeven

verkracht te zijn (DVZ Vragenlijst, p.1-3). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat dit een te belangrijk feit is om zomaar achter te houden, kan u geen afdoend antwoord bieden (CGVS, p.8). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangegeven reisweg, kan er desgevolg ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring verkracht te zijn onderweg, daar die twee feiten onlosmakelijk verbonden zijn."

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat haar baby van vijf maanden oud tijdens het gehoor aanwezig was, en dit voor heel wat afleiding zorgde wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat de baby van de verzoekende partij tijdens het gehoor aanwezig was. Uit het gehoor blijkt dat de baby van de verzoekende partij tot driemaal toe gehuild heeft tijdens het gehoor. Echter blijkt niet uit het gehoorverslag dat voormeld gehuil het gehoor van de verzoekende partij zodanig heeft verstoord dat ze niet in staat was om op eenvoudige vragen die direct betrekking hadden op haar vluchtrelaas te antwoorden. Daarenboven wanneer het nodig was werd er een pauze genomen zodat de verzoekende partij de baby kon troosten. Voorts heeft verzoeksters baby ook tijdens het gehoor geslapen. Tot slot hebben noch de verzoekende partij noch haar advocaat gevraagd om het gehoor uit te stellen omdat de verzoekende partij tijdens haar gehoor vergezeld was van haar kind en zich niet kon concentreren.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het vluchtrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn ook pertinent en correct. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en overgenomen. De verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan verzoeker dan ook niet worden toegekend.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Waar verzoekster aanvoert dat zij omwille van de algemene veiligheidssituatie in haar herkomstregio niet naar school kon gaan, doet zij niet blijken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden heeft gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekster, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus “Security situation in Kabul city” van 6 juni 2017
- COI Focus, “Afghanistan-corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017
- COI Focus "Security situation in Kabul city" van 24 april 2018
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018
- UNHCR Eligibility "Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat *"Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent."* Daar de verzoekende partij toen ze twee à drie jaar was verhuisde naar Kaboel stad en aldaar woonde tot haar 21ste, dient de situatie in Kaboel-stad onderzocht te worden. Met betrekking tot Kaboel stad wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat: *"Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies."*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten." Uit de EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation -

Update" van mei 2018 en de EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018) blijkt evenmin dat burgers in de stad Kaboel louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij "*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Kaboel dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Het gegeven dat de verzoekende partij moeder is van een kind dat anderhalf jaar oud is, brengt op zich geen verhoogde kwetsbaarheid in hogervermelde zin in Kaboel stad met zich mee.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. De verzoekende partij voert verder ook de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het EVRM en van de "*rechtspraak van de Raad van State*". In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, X). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de

bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. X; RvS 1 oktober 2004, nr. X; RvS 4 mei 2004, nr. X). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS